

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI. URZEALA

1. Eliminări	7
2. Autoarea	27
3. Cavalerii din Bitinia.....	49
4. Ghast.....	71
5. Carierele	97
6. Dispersarea	115
7. Firul	145
8. Phantastes	163

PARTEA A DOUA. BĂTĂTURA

9. Integrarea	183
10. Flip	215
11. Cartea de cârmâz	247
12. Casa celor Două Moduri.....	271
13. Război.....	295
14. Mormântul.....	317
15. Sacrificiu	333

PARTEA A TREIA. PÂNZA

16. Sparagmos.....	363
17. Frunze.....	381
18. Indiciul	405
19. Mireasa	411
20. Războiul de țesut.....	437
Epilog	475
Mulțumiri	477
Despre autor	478

1 ELIMINĂRI

Soarele apusese la patru fără șase minute. Întinsă pe podea, Kay citea textul scris cu litere mărunte de pe spatele ziarului. Ochiul ei drept era închis strâns; cel stâng îi obosise cumplit și deslușea cu greu cuvintele minuscule prin perdeaua genelor lungi și moleșite. Era din ce în ce mai des nevoită să-i închidă pe amândoi și să-și relaxeze obrazul amorțit. Din ce în ce mai des privea lumea pieziș, cu capul înclinat spre dreapta. Dar, deși jocul acesta îi cauza neplăceri, îi dădea totodată un mic sentiment de triumf: rezistase tentației de a privi viața drept în față din clipa în care se trezise de dimineață – cu exact opt ore în urmă, potrivit ceasului de la mână. Dacă cineva ar fi întrebat-o de ce își mai ținea încă ochiul drept închis la ora patru și treisprezece minute după-amiaza, în Ajun de Crăciun, când mama ei se agita frenetic și sora ei mai mică, Eloise, juca arșice de una singură în camera din spate, n-ar fi

știut ce să răspundă. Să-și țină ochiul drept închis era pur și simplu ceva ce trebuia să facă astăzi, așa că o făcea.

În fața ei, sprijinită de perete, se afla o oglindă mare cu ramă de metal. Tatăl ei promisese că avea s-o fixeze deasupra șemineului, dar trei luni mai târziu se afla în continuare acolo, ignorată, colectând praf. Kay se privi curioasă în sticla ei mătuită. La școală, profesorii păreau să vorbească la nesfârșit despre caracter: cum îl ai, cum îl obții, cum îl dovedești și, mai ales, cum îl construiești. Kay era sigură că ea n-avea nicio urmă de așa ceva, sau cel puțin nicio urmă vizibilă. Era genul de persoană pe care nimeni nu părea s-o remarce vreodată.

Tatăl ei era încă la serviciu – lucra până târziu, așa cum făcuse în fiecare zi din ultima săptămână și în fiecare weekend din ultima lună. Așa cum făcuse în fiecare lună din ultimul an: în laborator sau la birou, în deplasare câte două săptămâni odată pentru cine știe ce săpături, la bibliotecă sau la întâlniri – Kay le pierduse șirul. În dimineața aceea, după micul dejun, mama lui Kay ștersese energic blaturile de bucatărie, după care le promisese fetelor o plimbare cu bicicleta și o ieșire la cinema. Dar câteva ore mai târziu soarele scăpătase, iar ghetele și hainele lor de iarnă erau neatinsse la ușă, exact acolo unde le lăsaseră în seara trecută. Kay auzi soneria telefonului și se întrebă dacă nu cumva era tatăl ei. Avea să întârzie, ca de obicei. Chiar când era gata să ațipească pe paginile foșnitoare ale ziarului deschis, mama ei dădu buzna în camera din față, tocurile ei bocănind pe scândurile parchetului asemenea unor ciocane.

— Pune-ți haina, Kay, plecăm. Îmbrac-o și pe sora ta.

Cinci minute mai târziu, așezate pe bancheta din spate a mașinii, suflând aburi în aerul înghețat și chicotind nervos, cele

două fete n-aveau nici cea mai mică idee încotro se îndreptau sau de ce. Pe măsură ce motorul trecea de la o treaptă de viteză la alta, în ritm cu turațiile regulate ale mașinii, nervozitatea lor începu să se estompeze. Mâna lui Kay încă păstra căldura strânsorii surorii ei. Și-o lăsă în poală. Dincolo de geam, noaptea părea senină și clară, iar luminile în mare parte albe ale caselor pe lângă care treceau străluceau puternic. Geamul, în schimb, se aburea întruna sub respirația ei. Își mută nerăbdătoare fața într-o parte și-n alta, cât putea ajunge pe suprafața geamului, dar degeaba. Mașina frână la un semafor și apoi coti la vale, cu Ell foindu-se pe scaun.

— Eloise, încetează. Ajungem în două minute.

— Dar am ceva în cizmă. Mă deranjează.

Kay se întoarse din nou spre geam. Număra felinarele stradale pe lângă care treceau, ordonându-le în funcție de reflexiile lor pe asfaltul argintiu, ce păstra încă o pojghiță de gheață din noaptea trecută. Își simțea ochiul stâng ridicol de obosit – sau poate că era doar impresia ciudată de netezime pe care ți-o dă privitul cu un singur ochi –, fiindcă în mijlocul cercului de lumină format de fiecare felinar era convinsă că distinge o mică umbră circulară pe pământ. Poate că erau doar firicele de abur din propria-i respirație adăstând pe geam. Era tentată să deschidă celălalt ochi să verifice – dar apoi, se gândi, dacă făcea asta și micile cercuri întunecate dispăreau, oare asta dovedea că nu erau acolo sau că erau? Uneori, când te uiți drept la o stea, nu poți s-o vezi; dar dacă strângi din ochi sau privești pieziș, poți. Iar stelele sunt reale. Altfel, cum ai putea să-ți pui dorințe când cade una?

Și atunci, dintr-odată, știi încotro se îndreptau și de ce mama ei nu-i răspunsese la întrebări. Mașina frână și se opri în fața porții familiare. Kay înțepeni în scaun, simțindu-și șira spinării înghețată în scobitura confortabilă a spătarului tapițat. În ceea ce-o privea, Ell era vădit dezamăgită.

— Nu vreau să merg la serviciul lui tati, suspină ea morocănoasă și lovi cu emfază în scaunul din fața ei cu cizma care o deranja.

Un paznic de noapte se afla la datorie în spatele geamului unei gherete de la poartă: un bărbat în vârstă, solid, țepăn și noduros ca un trunchi de copac, cu spinarea lată ușor aplecată și o mustață albă, tip ghidon, atârând peste bărbia pătrătoasă. Kay nu-l mai văzuse înainte, dar când omul se ridică în picioare, recunoscă cămașa albă, vesta și pantalonii negri care alcătuiau uniforma paznicilor universității. Poarta se deschise și el le făcu semn să intre în parcare, după care ieși șchiopătând din cămăruța lui slab luminată, coborî scările și porni spre mașină. Părea să fi ghicit unde aveau să oprească, deoarece Kay îl văzu venind drept spre ele în vreme ce mama ei întorcea și parca mașina cu spatele într-unul din spațiile disponibile. Pășea calculat și afectat, dar tot ajunse în dreptul lor chiar în clipa în care deschideau portierele. Avea o voce blândă; nu genul de lătrat grosolan atât de întâlnit la paznicii de universitate. Poate că fusese la o petrecere de Crăciun, se gândi Kay. Oamenii erau întotdeauna mai buni după o petrecere de Crăciun.

— Vă pot ajuta cu ceva? o întrebă pe mama lui Kay.

Vocea lui suna ca atingerea unei flanele – densă, ușoară și moale – și pentru Kay aducea cu o mână întinsă cu prietenie. Cu

toate acestea, bărbatul stătea cu mâinile înfundate în buzunare, degetele mișcându-i-se ușor sub țesătură, ca și cum ar fi numărat monede. Mama lui Kay o scoase pe Ell din scaunul auto pentru copii, apoi verifică distrată cizmulița mov. Ell era de-acum prea mare și prea înaltă ca să stea într-un scaun pentru copii, dar ziua în care împlinise opt ani fusese marcată de plânsete și nesomn, așa că mama și Kay luaseră fiecare cameră la rând – ba chiar și mașina – și așezaseră grijulii înapoi lucrurile vechi și familiare.

Mama ei scutură cizma; un arșic căzu cu zgomot, iar mama îl culese de pe jos și-l depuse în mâna întinsă a lui Ell.

— Nu, mulțumesc, spuse ea. Am venit să-l iau pe soțul meu. A rămas peste program.

— Mă tem că toată lumea a plecat acasă, doamnă...

Bărbatul se opri și Kay observă că-și ridicase sprânceana stângă stufoasă, așteptând ca mama ei să-și spună numele.

— Clare.

„*Asta-i din cauză că nu are același nume de familie ca tati*“, se gândi Kay. „*Nu e doamna Cutare.*“

— Clare Worth.

— Ei bine, doamnă Worth, nu vă îndrug povești. Cum spuneam, mă tem că toată lumea a plecat acasă. Singurele mașini care-au mai rămas aici sunt a mea și a bătrânului profesor Jackson, care a murit marțea trecută, Dumnezeu să-l ierte. Am verificat sălile de curs și clădirea a fost închisă corespunzător, cu luminile stinse și lacătul pe ea. Nici măcar un șoarece n-a mai rămas.

Kay simți brațul mamei sale încordându-se acolo unde palma mâinii ei stângi îl atinge ușor.

— Sunt sigură că aveți dreptate, spuse ea, dar știu c-a venit la serviciu ceva mai devreme, așa c-o să urc să arunc o privire.

— Cum ați spus că se numește soțul dumneavoastră? Worth?

Paznicul cel bătrân avea o voce blândă, dar insistentă, amintind de cea a unui porumbel gulerat. Își mută greutatea de pe un picior pe altul, încercând să le dezmorțească și să-și mențină echilibrul. O clipă, Kay avu impresia că în colțul stâng al gurii bărbatului înflorise un zâmbet vag, dar apoi se răzgândi. Sau poate că bărbatul își schimbase mimica.

— More. Doctor More. Edward, vreau să spun. More. E cercetător la Sf. Nicolae. Lucrează în cadrul proiectului Vestigii.

— Sincer să fiu, nu știu prea bine numele proiectelor, spuse bătrânul. Se schimbă mereu. Dar am o bună memorie a oamenilor și nu-mi amintesc să fi văzut vreun Dr. More până acum. Inspirând scurt, își ridică mâinile în dreptul feței și suflă tare pe buricele degetelor, încercând să le încălzească. Dar, la urma urmei, nu sunt decât un paznic de noapte aici, adăugă.

— O, sigur l-ați văzut, spuse mama lui Kay. Vine aici aproape în fiecare seară. În fiecare noapte.

Paznicul îi spuse că avea un registru cu nume și un telefon și că avea s-o scutească pe mama lui Kay de efort sunând el însuși la birou. Ea începu să protesteze, dar el se răsucise deja pe călcâie, șontăcâind spre gheretă. În cele din urmă, porniră după el. Mâna mamei lui Kay era rece la atingere, dar cum ar fi putut să fie altfel, în mijlocul iernii? Așteptară lângă treptele gheretei micuțe – care nu era, la drept vorbind, decât o nișă din cărămidă între două contraforturi ale vechiului institut de arheologie, cu acoperiș într-o apă și o fereastră drăguță,

rotundă. Ferestruica era decorată cu stele argintii, iar Ell arăta spre ele și începu să povestească despre o felicitare pe care o făcuse la școală, cu steluțe de același fel și beteală. Repetase asta de trei-patru ori, fără a stârni vreo reacție, înainte ca paznicul să apară din nou în cadrul ușii. Kay încercă să-și ciufulească părul, dar era pieptănat strâns pe spate și neted ca o bucată de gheață.

— Mă tem că nu l-am găsit pe domnul Dr. More pe lista mea, spuse el. De fapt, nu l-am găsit nici pe lista universității. Edward More, ați zis? Am căutat ambele variante.

Mama lui Kay oftă adânc și, lăsându-le pe fete, intră în gheretă. Era destulă liniște sub pervazul ferestrei pentru a prinde crâmpie din conversația care se purta înăuntru. În parcare a tăcută și aproape goală se vedeau câțiva copaci golași – puiți de patru-cinci ani plantați pe două rânduri, la intervale regulate. Kay își aminti că, mai demult, aici creștea iarbă, dar acum curtea era pavată aproape în întregime. Crengile copacilor se conturau întunecate în lumina neoanelor de pe acoperișurile institutului de arheologie. I se spunea The Pitt. Kay își strânse tare ochiul stâng, cufundându-se în întuneric, și apucă mai bine mâna lui Ell, ca și cum ar fi vrut să compenseze. Când ușa se deschise, vocile înăbușite se revărsară afară și răsunară în curtea goală. Clare Worth protesta din nou:

— ...Nu înțeleg. Știu c-ați spus că e o listă recentă, dar sigur lucrează aici. E angajat de ani de zile. Pot să vă arăt biroul.

Kay îl auzi pe paznic înșfăcând inelul cu chei, apoi închizând ușa în spatele lui pe când coborau cele trei-patru trepte până în parcare. Ochii ei erau încă închiși și poate de aceea distingea atât de clar ecoul din curte, cu rezonanța sa cristalină.

Fiecare pas al mamei ei era însoțit de o pocnitură la contactul cu pietrele înghețate ale caldarâmului.

— Cum ați spus că vă numiți? îl întrebă Clare pe paznic pe când Kay deschidea din nou ochiul stâng.

— Rex. Rex și atât, răspunse el cu o tresărire.

Păși cu un picior țeapăn peste un zid jos care înconjura singura fâșie de iarbă rămasă în curte și se îndreptă spre colțul cel mai apropiat, unde se aflau biroul și laboratorul tatălui lui Kay, la etajul al doilea. Mama ei îi aruncă o privire tăioasă, ca și cum paznicul tocmai ar fi asmuțit asupra lor o tarantulă, dar apoi îl urmă resemnată. Părea să fi uitat cu totul de ficele ei. Nu mai deschise gura, dar, ajungând în dreptul ei, Kay observă că un torent de cuvinte părea să i se fi oprit în gâtleej; privit dintr-o parte, ai fi zis că avea să explodeze. Ea și Ell rămaseră în urmă. Mergeau în spatele celor doi adulți, ținându-se de mână și privind în jos la urmele de tălpi care formau mici adâncituri în stratul de chiciură, scrâșnind ușor. Rex pășea ca un fulg, observă Kay, fiindcă, deși pantofii cei noi ai mamei ei scârțâiau vădit pe iarba înghețată, picioarele lui Rex nu făceau niciun zgomot și abia dacă lăsau vreo urmă, în ciuda șchiopătaturii și a târșâielii. Kay nu auzea decât cheile zăngănind pe inelul mare din mâna lui dreaptă. O clipă, profitând de strălucirea neoanelor, privirea i se fixă pe acel inel cu chei și observă că avea un mecanism de închidere de modă veche, cu balama – cum văzuse odată la tatăl ei la facultate, expus în sala cu manuscrise. Doar că inelul acesta nu era simplu. Câteva clipe mai târziu inelul i se dezvălui din nou, legănându-se scurt în lumină. Distinse două fragmente sculptate în metal, unul pe balama și altul pe încuietoare. Continuă să privească în timp

ce mergeau și, puțin câte puțin, reuși să reconstituie modelul. Era același pe ambele părți: un șarpe lung și sinuos, încolăcit pe o sabie.

„Trebuie să fi fost în război“, conchise ea. „Probabil a fost rănit – de aici, șchiopătatul.“

— Biroul lui e la etajul al doilea, explică mama ei. Și numele lui e chiar aici, pe panou. Uitați...

Dar vocea i se frânse, fiindcă, așa cum vedeau cu toții – căci toți se uitau –, numele lui nu era pe panoul vopsit în negru, unde fusese întotdeauna, de când își aducea Kay aminte, caligrafiat cu litere albe, lângă numele celorlalți. Acolo unde ar fi trebuit să fie numele lui, pe panou scria în schimb DR. ANDREA LESSING. Mama ei împinse ușile batante și grele în culoarul plăcat cu granit și fetele o urmară.

— Ce s-a întâmplat? îi șopti Ell lui Kay.

Vocea ei era ascuțită, nerăbdătoare.

— Fetelor, asta trebuie să fie un fel de glumă, spuse Clare Worth, forțându-se să zâmbească. E o glumă, atâta tot. Își scoase telefonul mobil și apelă un număr. O să sun din nou la birou, continuă ea. N-a răspuns nimeni mai înainte, dar poate că acum s-a întors. După care obrazii îi păliră. Rămâneți aici, spuse ea brusc, cu vocea redusă aproape la o șoptă.

Se întoarse cu spatele, repezindu-se în sus pe scări.

Kay își îndreptă privirea spre inelul cu chei. Se holba la el, încercând să rețină pe rând fiecare detaliu.

Rex îi simți curiozitatea, zâmbi, își desfăcu inelul de la centură și i-l întinse.

— Aruncă o privire, dacă vrei, spuse el cu un mic chicotit prietenos.

Îi dădu toată legătura. Măinile lui erau mari și noduroase, ca rădăcinile unui stejar. Kay le observă în timp ce lua cheile: neîndemânatic, dar blânde și suple totodată. Pe când paznicul își rășchira degetele, fata avu impresia că simte un miros dulce, ca de fructe coapte – poate coacăze negre. Dar curând ținea inelul în mână. Pe el se afla o colecție impresionantă de chei. Chiar și Ell veni să se uite, lucru neobișnuit, fiindcă de regulă se străduia să se arate neinteresată de orice ar fi făcut sora ei. Kay le analiză una câte una. Începu cu o cheie enormă, care aducea cu o furculiță, cu dinți ascuțiți, și care părea făcută din aur. Avea gravat același șarpe încolăcit pe sabie ca și inelul. Mai erau trei chei argintii, fiecare ușor diferită de cealaltă, dar cu structură similară: o tijă lungă, la capătul căreia era fixat un ornament plat – unul pătrat, unul rotund și unul triunghiular. Erau și trei chei de lemn – dar un lemn tare ca piatra, cu o superbă granulație aurie. Și mai erau și altele, scurte și lungi, butucănoase, grele. Trebuie să fi fost cam douăzeci-treizeci.

— Ce chei stupide, zise Ell, răsucindu-se spre oglinda mare atârnată pe peretele holului și începând să se studieze.

Kay și paznicul, Rex, o priviră la rândul lor. Zâmbetul acela vag înflorise din nou pe buzele bărbatului; ca și Kay, știa că Ell nu vorbea serios. Sora lui Kay era mai scundă decât ea cu o palmă și mai bine. Spre deosebire de Kay, care avea tenul măsliniu și părul castaniu, Ell avea pielea strălucitoare, aproape translucidă, și plete ondulate de un roșu frumos, cu reflexe aurii. Tatălui lor îi plăcea să spună că familia lor era compusă din patru elemente. „Scumpa voastră mamă este aerul, deschisă asemenea cerului. Eu sunt pământul tare și greoi“, spunea el. „Dar voi, fetelor, sunteți materia vitală a lumii.“ Kay, susținea